

Medzinárodný kongres na vyhodnotenie zločinov komunizmu, Vilnius jún 2000

Vyhlásenie na adresu Organizácie spojených národov (OSN), parlamentov a vlád štátov vo veci zriadenia Medzinárodného tribunálu na postih zločinov komunizmu a ich páchatel'ov Rezolúcia o duševných dôsledkoch genocídy. Rezolúcia vo veci zavrnutia komunistickej ideológie a doktríny. Rezolúcia vo veci medzinárodnej spolupráce pri vyšetrowaní a zákonom dokazovaní zločinov komunizmu. Rezolúcia vo veci preventívnych opatrení proti obnove (reštaurácii) komunizmu. Rezolúcia vo veci širšieho chápania pojmu „genocída“. Rezolúcia vo veci kompenzácie za škody spôsobené komunistickými okupačnými režimami Stanovisko Medzinárodného verejného tribunálu vo Vilniuse

MEDZINÁRODNÝ KONGRES NA VYHODNOTENIE ZLOČINOV KOMUNIZMU

V Y H L Á S E N I E

Na adresu Organizácie spojených národov (OSN), parlamentov a vlád štátov vo veci zriadenia Medzinárodného tribunálu na postih zločinov komunizmu a ich páchatel'ov

Vilnius, 12. – 14. júna 2000

Medzinárodný kongres na vyhodnocovanie zločinov komunizmu, ktorý zasadal vo Vilniuse v dňoch 12. – 14. júna 2000 rozhodol, že bude apelovať na Organizáciu spojených národov, na parlamenty a vlády štátov sveta, aby ich vyzval na bezprostredné zriadenie Medzinárodného tribunálu na postih zločinov komunizmu a ich páchatel'ov.

Všetky zločiny proti ľudskosti, ako boli uznané počas procesu v Norimbergu, kde sa dostali k moci, sa ich dopúšťali počas omnoho dlhšieho obdobia v porovnaní s nacistami.

Strašným dôsledkom komunistickej diktatúry je najrozsiahlejšia politická masakra v, aká sa udiala v histórii sveta. Predpokladá sa, že od roku 1917 do roku 1990 komunistické režimy zavraždili asi 100 miliónov ľudí. Súd by mal aj čo najprísnejšie odsúdiť dlhodobé systematické duchovné otupovanie občanov.

Nacizmus bol už dávno odsúdený a nacistickí vinníci boli potrestaní. Aj komunistickí vinníci musia byť potrestaní takým istým spôsobom.

R E Z O L Ú C I A

o duševných dôsledkoch genocídy

Vilnius, 14. júna 2000

Zásadnú dôležitosť má požiadavka, aby dlhoročná duševná genocída bola právne vyhodnotená ako kataklizma ľudského pokolenia. Všeobecne známym cieľom komunistickej strany bolo vytvorenie komunistickej spoločnosti, pričom jedinec bol ako „odpadový materiál“ pretváraný na nového komunistického (sovietskeho) jedinca. Ľudská prirodzenosť bola znásilňovaná utopistickými sľubmi, cynickým predstieraním a teroristickým nanucovaním. Každý stupeň sovielizácie bol sprevádzaný vojnovými zločinmi, zločinmi proti sociálno-politickým skupinám, proti právu na život, na slobodu a integritu osobnosti, a to ich najdrsnejším porušovaním. V priebehu prevažnej časti storočia sa prenasledovanie orientovalo na náboženstvo,

cirkev, veriacich a ich rodinných príslušníkov (dokonca aj na deti), ďalej na vzdelávanie, spravodajské médiá, vedu i umenie. Komunistická strana sa zmocnila celej kultúry. Strach pred utrpením ovplyvnil chápanie noriem mravnosti a procesy myslenia. Prevažovalo nutkanie na klamstvo, na pretváрку a najviac zlyhávala rozhodnosť na vzdor. To spolu postupne zničilo schopnosť rozlišovať medzi pravdou a lžou, medzi svedomitosťou a jej nedostatkom; dôstojnosť a česť boli znevažované a pošliapané. V dôsledku neschopnosti zdoľávať duševné stresy ľudia zabúdali na mravné zásady a veľmi sa zúžila stupnica spoločenských hodnôt. Zvlášť zreteľne sa to vyjavilo po tom, čo komunizmus ustúpil. Masové médiá, ktoré zostali v rukách komunistov, rafinovaným spôsobom bagatelizujú obeť komunistickej genocídy, pričom konformizmus deklarujú ako jediný prostriedok na prežitie v rokoch komunistického teroru.

Medzinárodný kongres vyhlasuje, že duševný teror komunizmu predstavuje najväčší zločin proti ľudstvu a ľudskosti, pretože negatívne ovplyvnil ich budúcnosť. Kongres sa dožaduje, aby sa aprávne vyhodnotili zločiny proti mravnosti, aby boli zavrhnuté a aby sa takto vytvorila najširšia prekážka proti novému oživeniu komunizmu.

REZOLÚCIA **vo veci zavrhnutia komunistickej ideológie a doktríny**

Vilnius, 12. – 14. júna 2000

Komunisti, hoci si privlastňujú monopol na pravdu a tvrdia, že ľudstvo vedú ku všeobecnému šťastiu, utláčajú ľudí iného názoru. V mene utópie o rovnosti umučili na smrť a zavraždili veľký počet ľudí, okrem toho aj zničili ekonomiku mnohých krajín. Všetky cesty a modely výstavby komunizmu a socializmu sú opreté o donucovanie a teror, takže idea komunizmu, obdobne ako idea fašizmu plodí totalitu.

Úvahy o tom, že základná myšlienka komunizmu je humánna, ale nebola uplatňovaná správnym spôsobom, sú absolútne nesprávne. Myšlienka vzišla už pred 150 rokmi, ale všetky pokusy uviesť ju do života skončili v sociálnej, hospodárskej a mravnej katastrofe spoločnosti. Žiadna komunistami vedená krajina dosiaľ nedosiahla prosperitu. Komunizmom čičkaný ideál všeobecnej rovnosti a bratstva sa zvrhol do doktríny o všemohúcnosti štátu hneď po tom, ako sa komunisti dostali k moci. Len čo sa uchytili, začali s diskrimináciou sociálnych, politických a národných vrstiev, rázne obmedzili základné ľudské práva a slobody, rozdúchali neznášanlivosť voči iných ako komunistickým názorom, hlavne voči náboženstvu, pričom v zhode s ich prirodzenými sklonmi siahli k hromadným deportáciám a masakrovaniu. Hlavnými nástrojmi a skutočnou náplňou sa stalo znevažovanie ľudských práv a zločiny proti humanite. Všetky komunistické režimy mali a stále ešte majú jediný spoločný cieľ – a to nemilosrdne bojovať proti tzv. „nepriateľom ľudu“ a zničiť ich.

Celosvetovo v 20. storočí najviac zla napáchal komunizmus a fašizmus. Jeho neľudské zločiny, ako masakrovanie národov a likvidácia sociálnych a politických skupín sa opierajú a zdôvodňujú utopickou ideológiou a náukou, ako aj snahou o ich uplatnenie. Túto ideológiu preto treba zavrhnúť, pričom treba zakázať aj jej propagovanie, ako je zakázané šíriť nacistickú ideológiu; z obidvoch sa totiž zrodili najstrašnejšie hromadné zločiny voči ľudskému plemenu.

REZOLÚCIA

vo veci medzinárodnej spolupráce pri vyšetrowaní a zákonnom dokazovaní zločinov komunizmu

My, účastníci Kongresu vyzývame všetky krajiny, ktoré sa oslobodili od komunistického režimu, aby zločiny páchané komunizmom vyšetrowali na štátnej úrovni: treba vyhodnocovať (zratúvať) straty (ujmy) ktoré ich občania utrpeli v dôsledku represie a teroru zo strany komunistických režimov, ďalej v dôsledku zruinovania ekonomiky a v dôsledku vynútenej duševnej nivelizácie občanov a aby tieto straty (ujmy) zverejňovali a uplatňovali ako dôkazy, ktorými sa dosvedčí, že proti páchatelom zločinov tohto druhu je zahájený právny postih.

Vyzývame, aby sa zriaďovali a zdokonaľovali štátne i neštátne inštitúcie na zverejňovanie a vyhodnocovanie zločinov komunizmu. Vyzývame, aby na získavanie skúseností s vyšetrowaním takých zločinov sa využívala široká medzinárodná spolupráca, aby sa vymieňali metodické skúsenosti, ktoré súvisia s vyhľadávaním prameňov informácií ako aj svedkov, čím sa zvýši úroveň údajov a záverov získaných vyšetrowaním a tieto budú dosažiteľne úplné a objektívne.

REZOLÚCIA

vo veci preventívnych opatrení proti obnove (reštaurácii) komunizmu

Vilnius, 12. – 14. júna 2000

Medzinárodný Kongres na vyhodnocovanie zločinov komunizmu, ktorý sa konal vo Vilniuse v dňoch 12. – 14. júna 2000, vyzýva všetky parlamenty a vlády demokratických krajín, aby prostredníctvom svojich zákonov zablokovali možnosť návratu (obnovenia) komunizmu.

Komunizmus na svete ešte nezanikol a stále ešte jestvujú krajiny v ktorých vládnu komunistické režimy. Okrem toho jestvujú štáty, ktoré sú komunistami ovládané nepriamo, alebo komunisti v nich uplatňujú veľký vplyv. Základné ľudské práva sú vo veľkej miere porušované v krajinách s primitívnou ekonomikou a občania tam majú nízku životnú úroveň.

Komunistické štruktúry ešte nie sú zničené v bývalom „socialistickom tábore“, preto v krajinách, ktoré sa oslobodili od diktatúry stále ešte číha hrozba obnovenia komunizmu. Osoby a skupiny s komunistickou mentalitou a tomu zodpovedajúcim správaním si úporne hľadajú cestu do iných politických strán a pretvárkou a zákernosťou sa prepracovávajú do ich vedenia. Komunistická diktatúra, ktorá sa znovu rodí v Bielorusku má v Srbsku ešte hlboko zapustené korene.

Komunisti sa veľkému vplyvu tešia aj v niektorých západoeurópskych krajinách a v krajinách, v ktorých prebieha veľký sociálny vzostup.

V medzinárodných vzťahoch by sa s komunistickými režimami malo postupovať obdobne ako s tými, čo podporujú a tolerujú terorizmus; mali by sa stať subjektom ekonomických a iných sankcií.

REZOLÚCIA
Vo veci širšieho chápania pojmu „genocída“

Vilnius, 12. 14. júna 2000

Je žiadúce, aby sa chápanie pojmu „genocída“ medzinárodne upresnilo tak, že sa nebude rozumieť iba ako fyzická likvidácia národov, ale aj politických a sociálnych vrstiev. Odporúčame, aby sa to zaviedlo do domáceho právneho slovníka už prv ako sa to podarí všeobecne presadiť.

Táto kategória zločinov proti ľudskosti sa páchala hlavne v komunistických totalitných režimoch. Komunistických zločincov nemožno postihovať hlavne z dôvodu, že takéto chápanie definície nie je zavedené do medzinárodnej súdnej praxe. Zákonom vymedzené limity sa neodôvodnene uplatňujú aj v súvislosti so zločini, ktoré veľmi často boli ukrutnejšie ako tie, čo páchali nacisti.

REZOLÚCIA
vo veci kompenzácie za škody spôsobené komunistickými okupačnými režimami

Vilnius, 12. – 14. júna 2000

Všetky krajiny ktoré zakúsili okupáciu sovietskymi komunistickými režimami, anexiu a vojenské násilie, musia vyčíslit' spáchané škody, tieto údaje zverejniť a podať Žalobu na krajinu (štát), ktorá agresiu alebo anexiu vykonala.

Svet sa musí dozvedieť, aké veľké straty utrpeli tieto krajiny a čo všetko vytrpelo obyvateľstvo pod okupáciou komunistických režimov.

Komunistické krajiny, ktoré sa dopustili agresie, musia prebrať mravnú a materiálnu zodpovednosť a – nakoľko je to možné – kompenzovať spáchané škody (podľa odhadu alebo dohodou) ako to urobili a stále ešte robí Nemecko v súvislosti s nacistickou agresiou a zločini proti ľudskosti.

Zasadnutiam predsedali

Arturas Flikaitis	v.r.
Antanas Napoleonas Stasiškis	v.r.

Stanovisko Medzinárodného verejného tribunálu vo Vilniuse

Vo Vilniuse, 27. septembra 2000

Operatívna časť stanoviska

Na základe dôkazového materiálu, o ktorý sa opiera stanovisko vyššie uvedeného tribunálu a v zmysle noriem medzinárodného práva, ktoré sa týkajú zločinov proti mieru, vojnových zločinov a zločinov proti ľudskosti (genocíde), ako sa uvádzajú v kapitole

„Kvalifikácia zločinných úkonov (Qualification of the Criminal Acts), súdna komora Tribunálu zaujíma nasledovné stanovisko:

1. Pozornosť verejnosti treba upriamiť na vojnové zločiny a zvrhlé zločiny proti mieru a ľudskosti (genocída). Svetové spoločenstvo, predovšetkým vedúci činitelia veľkých štátov zostávali ľahostajní voči vraždeniu miliónov nevinných ľudí. Zo štatistík o komunistickými režimami brutálne vykonaných vraždách priamo vyteká krv. Podľa údajov, ktoré sú uvedené v knihe „Čierna kniha Komunizmu“ (autor: Stephane Courtois a spol., Paríž, 1997, str. 7) sa počty obetí komunistických režimov z rozličných krajín dajú zhrnúť nasledovne:

ZSSR	20 miliónov
Čína	65 miliónov
Vietnam	1 milión
Severný Vietnam	2 milióny
Kambodža	2 milióny
Východná Európa	1 milión
Latinská Amerika	150 tisíc
Afrika	1,7 milióna
Afganistan	1,5 milióna
Medzinárodné komunistické hnutia a nevládne komunistické strany	10 miliónov

Celkové straty na životoch: približne 100 miliónov.

Tieto čísla musia byť upresnené a mala by sa na ne upriamiť pozornosť tak verejnosti ako aj vedúcich činiteľov štátov, aby sa zistilo, koho viniť, že v 20. storočí mohli byť likvidované toľké milióny ľudí a čo treba urobiť, aby budúce generácie sa už nemohli stať terčom takých hrôz. Za asistencie Organizácie spojených národov a jej výborov by sa preto malo posúriť, aby jednotlivé štáty – čo možno najpresnejšie – spracovali zoznamy vražd a aby vinníci boli potrestaní.

Korene zločinov komunistických režimov treba hľadať v komunistickej ideológii, ktorá mala plniť úlohu sociálno-politickej stratégie. Keď v jednotlivých krajinách komunisti na seba strhli moc a likvidovali tamojšie demokratické inštitúcie, vychádzali z Marxovej poučky, že štát v dobe prechodu od kapitalizmu ku komunizmu musí postupovať formou revolučnej „diktatúry proletariátu“. Túto poučku neskôr dopracoval Lenin, ktorý prišiel s teóriou, že prvou a naliehavou záležitosťou po víťazstve proletárskej revolúcie sa má stať „zničenie“ aparátu buržoázneho štátu a potom treba postaviť úplne nový mechanizmus „diktatúry proletariátu“ Tak vznikol „teoretický“ základ pre páchanie nehanebných komunistických zločinov.

Sociálnu vedu marxistickí ideológovia stotožnili so svojou údajne „vedeckou“ ideológiou a arogantne ju nazvali „vedeckým komunizmom“ a pre veľký počet národov a milióny občanov na celom svete tak pripravili tragický osud.

„Triedny boj“ nazvali „hybnou silou“ histórie a súčasne dokazovali, že ako hlavné subjektívne faktory vývoja spoločnosti vždy účinkovali násilie a vášeň. Marxizmus rozdelil ľudstvo na dve časti – uvedomelú a progresívnu („proletariát“) a tmársku a spiatočnícku – a bez zohľadnenia akýchkoľvek zásad ľudskosti ich postavil proti sebe a pomohol tak vytvoriť priepastné pnutie, ktoré sa stalo zdrojom sociálneho „rasizmu“. Marxistická teória o triednom boli nutne vyústila do rozsiahlej genocídy a vyžiadala si milióny životov. Marxistické prostredie

„diktatúra proletariátu“ sa stalo nástrojom na ničenie duchovnej kultúry a uvoľnilo priestor pre ekonomické experimenty, ktoré vyústili do biedy a hladu. Sociálne a politické zotročenie spoločnosti sa zvrhlo na genocídu celých národov a sociálnych skupín.

Všetky tie variety komunistickej ideológie treba interpretovať ako totalitné a orientované proti humanite, lebo ideológovia a lokaji, ktorí stáli pri ich zrode, sa dopúšťali zločinov, ktorými ohrozili celý civilizovaný svet. Tieto zločiny sa nielenže vyrovnali tým, čo vyplynuli z nacistickej ideológie, ale hlavne stupňom zákernosti ich dokonca prekonal. Komunistická náuka (doktrína) je zločinná, pretože je nevedecká, neľudská a násilnícka, medzi národy vnáša rozkol a to nutne vedie ku genocíde sociálnych a etnických skupín. Ako taká by mala byť zakázaná vo všetkých krajinách sveta. OSN by mala naliehať na svetové spoločenstvo, aby zamedzilo tvorbu hocakých aliancií demokratických krajín s krajinami s komunistickým režimom. Krajiny, v ktorých sa páchajú vojnové zločiny ako aj zločiny proti mieru a humanite by z OSN mali byť vylúčené a tak isto zo všetkých iných demokratických spoločenstiev.

2. Vládnuce komunistické strany sa zvrhli na represívne organizácie, ktoré treba považovať za zločinné, pretože sa pridávajú zločinnej komunistickej náuky a túto uplatňujú nielen teoreticky, ale aj skutočne, ako svoj program.

Vládnuce komunistické strany sa opierajú o organizovanú represiu a sú priamo zapletené do zločinných akcií proti mieru, do vojnových režimov a zločinov proti ľudskosti (genocídy), ktoré spôsobili smrť desiatkam miliónov ľudí.

3. V prípade že sa dokáže, že členovia vládnuvich komunistických strán bolo zapojení do vojnových zločinov a zločinov proti mieru a ľudskosti (genocíde) by sa mali dostať pred súd a to v zmysle „Konvencie Spojených národov o prevencii a potláčaní zločinov genocídy“ v znení z roku 1948, ako aj podľa Štatútu medzinárodného vojnového tribunálu v Norimbergu, ktorý Spojené národy v roku 1946 prijali ako základnú smernicu medzinárodného trestného práva pre postih previnilcov, ktorým sa dokáže, že vedome plnili vôľu okupačných úradov pri poškodzovaní práv a suverenity okupovanej krajiny.

4. Je žiaduce, aby tak v medzinárodnom ako aj národnom práve obsah pojmu genocída bol rozšírený a doplnený o skutky fyzickej likvidácie politických a sociálnych skupín. Tým sa dosiahne, že vedúce osobnosti bývalého komunistického alebo iného zločinného režimu – a aj ich pomocníci – nebudú mať možnosť vyhnúť sa zodpovednosti za svoje zločiny.

5. Veľmi dôležité je, aby sa uznalo, že za vyvolanie 2. svetovej vojny rovnako zodpovedajú Nemci ako aj komunistický ZSSR. Po tom ako v roku 1939 Molotov a Ribbentrop podpísali Pakt s jeho „tajnými protokolmi“ sa ZSSR dopustil takej istej agresie proti Poľsku, Fínsku, Litve, Lotyšsku, Estónsku a ďalším štátom ako nacistické Nemecko a súčasne sa dopúšťal vojnových zločinov, zločinov proti mieru a humanite. Ruská federácia sa ako nástupnícky štát po bývalom ZSSR musí ospravedlniť za svoje zločiny a musí aspoň čiastočne nahradiť škody spáchané krajinám, ktoré sa stali obeťou sovietskej agresie, pričom musí vrátiť umelecké, kultúrne alebo iné cenné predmety, bankové vklady a iné vlastníctvo. Napríklad vyslanecké budovy týchto krajín do dnešného dňa zostali vo vlastníctve Ruskej federácie.

6. Medzinárodný verejný Tribunal vo Vilniuse vníma vojnu v Čečensku ako dôsledok pokračujúcej amalgamácie ruského imperializmu a bývalej komunistickej doktríny, ktorá viedla

k jednoznačnej genocíde čečenského ľudu.

7.V zhode s bodom 3 kapitoly II. Stanov Medzinárodného verejného tribunálu vo Vilniuse, schválených na Medzinárodnom kongrese o vyhodnocovaní komunistických zločinov, sudcovia Tribunálu definovali obsahy pojmov ako kolaborácia, kolaborantské inštitúcie, vrcholoví činitelia a osoby, ktoré vedome plnili vôľu okupantských síl pri porušovaní práv okupovanej krajiny a porušovaní jej suverenity.

Sudcovia Tribunálu definíciu pojmu kolaborácia rozšírili tým, že do nej obsahovo pojali aj úradníkov, civilných zamestnancov a pracovníkov ústrednej a miestnej bábkovej vlády, ktorí nútili obyvateľstvo, aby poslúchalo vôľu okupačných síl.

Zaviedli tri aspekty kolaborácie: legálny, politický a morálny. Právny aspekt zahŕňa tie činy kolaborantstva proti vlastnému štátu, ktoré nadobúdajú charakter kriminálnej zodpovednosti. Politický aspekt sa vzťahuje na vedomé a osobným prospechom motivované činy, ktorých cieľom bolo za pomoci okupantov získať politické či ekonomické výhody, alebo aj ideologické uznanie. Morálny aspekt sa dotýka takých akcií kolaboranta, ktorými sa ospravedlňoval stav okupácie.

8.Členom vládnucich komunistických strán, ktorí svedomito plnili opatrenia v zmysle komunistického programu a nie len postupovali v podľa komunistickej doktríny, ale sa dopúšťali aj vojnových zločinov, zločinov proti mieru a humanite sa nesmie poskytnúť politický azyl. Tieto osoby musia byť naopak vydané štátom, na území ktorých sa týchto zločinov dopúšťali.

9.Tribunál vyzýva všetky svetové spoločenstvá, aby naliehali na svoje vlády, aby sa tieto u OSN zriaďovania útvarov na vyšetrovanie zločinov, ktorých sa dopúšťali komunistické režimy. Zriaďiť ich treba v každom jej členskom štáte. Údaje, ktoré sa pomocou týchto útvarov podarí získať o komunistických režimoch spáchaných vojnových zločinoch, ako aj o zločinoch proti mieru a ľudskej by sa mali predkladať pred národný alebo medzinárodný súdny tribunál, ktorý v zmysle noriem medzinárodného práva a podľa pravidiel súdnej praxe posúdi, či inkriminovanú organizáciu treba uznať ako zločinnú. Režimy zodpovedajúce za zločiny prípadne ich nástupcovia by podľa nemeckého vzoru sa mali postarať o náhradu za škody spôsobené obetiam.

10.Tribunál nalieha na štáty, aby platné zákony upravili v tom zmysle, aby organizácie, ktorých program vychádzal z komunistickej zločineckej doktríny tiež mohli byť vyhlásené za zločinné.

11.Svetové spoločenstvo by malo vystúpiť s iniciatívou na zriadenie komisie, ktorá by sa za sprostredkovania OSN obrátila na Ruskú federáciu so žiadosťou, aby smela stanoviť rozsah vojnových zločinov a zločinov proti ľudskej (genocídy) v oblasti Kaliningradu z rokov 1944 – 1945.

12.Tribunál odporúča, aby Riadiaci výbor Medzinárodného kongresu na vyhodnocovanie komunistických zločinov všetkým nevládnym organizáciám, členom parlamentu a vládam všetkých štátov, ako aj parlamentu Európskej únie a iným medzinárodným organizáciám dal na vedomie dokumenty prijaté verejným Tribunálom vo Vilniuse, aby prostredníctvom národných a medzinárodných právnych úkonov bolo možné súdnym výrokom odmietnuť komunistickú náuku a tak predchádzať recidíve komunistických režimov.

13.Treba povzbudiť nevládne organizácie, aby zriaďovali národné výbory na realizáciu

rozhodnutí Kongresu a Tribunálu vo Vilniuse. Tak isto sa žiada zriadiť medzinárodnú asociáciu týchto výborov za účelom usmerňovania ich práce.

14. Rozhodnutie Medzinárodného verejného tribunálu vo Vilniuse ako aj získaný dôkazový materiál treba posielat' Medzinárodnému súdu, ktorý bude pracovať pod patronátom OSN.

V súlade s bodom 3 kapitoly III Stanov Tribunálu proti tomuto rozhodnutiu nie je možné sa odvolať, výnimku tvorí iba potreba úpravy a opravy textu v záujme jeho upresnenia, o to však treba požiadať do troch dní od rozhodnutia Súdnej komory, ktorá bola schválená väčšinou hlasov.

Predseda súdnej komory: Vytaustas Zabiela v.r.

Členovia: Vytaustas Raudeliunas v.r.
Mykolas Kulchinsky v.r.
Vasile Boroneant v.r.
Algirdas Endruikaitis v.r.